

II W 184/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR D. Smejda

Protokolant st. sekr. sąd. A. Pabiś

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 23 maja, 8 czerwca 2018 r.

sprawy przeciwko **A. M.**, synowi J. i A. z domu B., ur. (...) w P.,

obwinionemu o to, że:

I. w dniu 27 stycznia 2018 r. o godz. 23.50 na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) w B., woj. (...), kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...), na drodze publicznej, jadąc ulicą (...) skręcił w prawo w ulicę (...) nie sygnalizując zamiaru zmiany kierunku jazdy, tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 22 ust. 5 (...),

II. w dniu 27 stycznia 2018 r. o godz. 23.50 na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) w B., woj. (...), kierował pojazdem marki M. o nr rej. (...), na drodze publicznej nie posiadając obowiązkowego wyposażenia pojazdu w postaci trójkąta ostrzegawczego i gaśnicy, tj. o czyn z art. 96 § 1 pkt 5 kw w zw. z art. 66 PRD,

III. w dniu 27 stycznia 2018 r. o godz. 23.50 na ulicy (...) w B., woj. (...), będąc kierującym pojazdu marki M. o nr rej. (...), nie stosował się do poleceń osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego i wysiadł z pojazdu, tj. o czyn z art. 92 § 1 kw,

IV. w dniu 27 stycznia 2018 r. o godz. 23.50 na ulicy (...) w B., woj. (...), jako pieszy wchodził na jezdnię w miejscu innym niż do tego wyznaczone, tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 14 PRD,

V. w dniu 27 stycznia 2018 r. o godz. 23.50 fałszywą informacją powiadomił dyżurnego KPP B. o stanie nietrzeźwości funkcjonariusza Policji, który prowadził względem jego osoby kontrolę drogową, czym wywołał niepotrzebną czynność funkcjonariuszy Policji, tj. o czyn z art. 66 § 1 kw,

1. uznaje obwinionego A. M.:

a/ **w miejsce zarzucanych mu czynów: I, II** za winnego popełnienia tego, że w dniu 27 stycznia 2018 r. o godzinie 23.50 na skrzyżowaniu ulic: (...) i (...) w B., województwo (...), na drodze publicznej, prowadząc samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...), wykonał manewr skrętu w prawo z ulicy (...) w ulicę (...), nie sygnalizując zamiaru zmiany kierunku jazdy, dopuszczając jednocześnie ów pojazd do jazdy, pomimo że pojazd nie był należycie zaopatrzony w wymagane urządzenia i przyrządy w postaci trójkąta ostrzegawczego i gaśnicy, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 97 kw i art. 96 § 1 pkt 5 kw;

b/ **w miejsce zarzucanych mu czynów: III, IV** za winnego popełnienia tego, że w dniu 27 stycznia 2018 r. po godzinie 23.50 na ulicy (...) w B., województwo (...), na drodze publicznej, będąc kierującym pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...), nie stosował się do poleceń osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego i wysiadł z pojazdu, po czym jako pieszy wchodził na jezdnię w miejscu innym niż do tego wyznaczone, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92 § 1 kw i art. 97 kw;

c/ **w miejsce zarzucanego mu czynu V** za winnego popełnienia tego, że w dniu 27 stycznia 2018 r. po godzinie 23.50 w B., województwo (...), chcąc wywołać niepotrzebną czynność, fałszywą informacją wprowadził w błąd Policję w ten sposób, że powiadomił dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w B. o stanie nietrzeźwości funkcjonariusza Policji, który prowadził względem jego osoby kontrolę drogową, czym spowodował niepotrzebną czynność, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 66 § 1 pkt 1 kw

i za tak przypisane czyny na podstawie art. 66 § 1 pkt 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 600 (sześćset) złotych;

2. wymierza obwinionemu A. M. 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa 100 (sto) złotych tytułem poniesionych w sprawie wydatków.

II W 184/18

UZASADNIENIE

W dniu 27 stycznia 2018 roku o godzinie 23.50 funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w B.: A. S. i S. K., pełniąc służbę oznakowanym radiowozem na terenie B., jechali ulicą (...) (posiadającą status drogi publicznej) w kierunku ronda.

W tym czasie przed zbliżającym się radiowozem gwałtowny manewr skrętu w lewo, z Osiedla (...) w ulicę (...), wykonał kierujący samochodem marki M. o numerze rejestracyjnym (...). Po przejechaniu krótkiego odcinka ulicą (...), na skrzyżowaniu ulic: (...) i (...), pojazd ów skręcił w prawo z ulicy (...) w ulicę (...) (będącej również drogą publiczną, po której obydwu stronach znajduje się chodnik), nie sygnalizując zamiaru zmiany kierunku jazdy.

Po dojechaniu do skrzyżowania radiowóz policyjny także skręcił w ulicę (...). Funkcjonariusze podjęli decyzję o zatrzymaniu m. do kontroli. Doszło do tego na ulicy (...), w zatoczce autobusowej.

Radiowóz zatrzymał się bezpośrednio za m.. Mężczyzna kierujący tym ostatnim pojazdem od razu wyszedł z samochodu. Do m. podszedł funkcjonariusz A. S., który poprosił kierowcę tegoż auta o wejście do swego pojazdu i wykonywanie jego poleceń. Mężczyzna zastosował się do powyższego.

S. K. pozostał w radiowozie, z opuszczoną szybą.

A. S. podał kontrolowanemu swój stopień służbowy, przedstawił się z imienia i nazwiska, po czym podał przyczynę faktyczną i prawną zatrzymania m. do kontroli.

(zeznania świadków: A. S. k. 7-8, 47 odwrót; S. K. k. 37-37 odwrót, 10; notatka urzędowa k. 5)

Kierującym m. okazał się A. M.. Pasażerką samochodu była narzeczona kierowcy - L. P..

(zeznania świadków: A. S. k. 7-8, 47 odwrót; S. K. k. 37-37 odwrót, 10; notatka urzędowa k. 5; częściowo wyjaśnienia obwinionego A. M. k. 36 odwrót; częściowo zeznania świadka L. P. k. 37 odwrót)

A. S. wykonał badanie trzeźwości A. M. (był on trzeźwy), po czym przystąpił do sprawdzenia obowiązkowego wyposażenia pojazdu. Okazało się, iż m. nie posiadała na swym wyposażeniu wymaganych urządzeń i przyrządów w postaci trójkąta ostrzegawczego i gaśnicy. Za popełnienie wykroczenie z art. 96 § 1 pkt 5 kw A. S. zaproponował A. M. mandat karny w kwocie 200 złotych, pouczając kierowcę o przysługującym mu prawie odmowy przyjęcia mandatu, z którego tenże skorzystał.

A. S. następnie wydał A. M. polecenie, by pozostał w swoim samochodzie i nie opuszczał go, a sam udał się do radiowozu celem wykonania dalszych czynności w sprawie.

Kiedy A. S. przystąpił do swych zadań, A. M. wysiadł z m., nie stosując się w ten sposób do poleceń osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego. Następnie zaś kierujący m. - już jako pieszy - zaczął chodzić po jezdni ulicy (...) w B., rozmawiając przez telefon komórkowy.

A. S. ponownie nakazał A. M., by ten zajął miejsce w swym pojeździe, czego ten nie uczynił, wobec czego policjant ów zaproponował mu dwa kolejne mandaty karne: za czyn z art. 92 § 1 kk – w kwocie 500 złotych i 6 punktów karnych oraz z art. 90 kw – w kwocie 50 złotych. Kierujący odmówił przyjęcia owych mandatów karnych.

(zeznania świadków: A. S. k. 7-8, 47 odwrót; S. K. k. 37-37 odwrót, 10; notatka urzędowa k. 5)

Siedzący w radiowozie S. K. słyszał przedstawioną kierowcy m. propozycję przyjęcia mandatu karnego. A. M. odpowiedział, że żadnego mandatu nie przyjmie.

(zeznania świadka S. K. k. 37-37 odwrót, 10)

W dniu 27 stycznia 2018 r. po godzinie 23.50 A. M. telefonicznie powiadomił dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w B. o stanie nietrzeźwości funkcjonariusza Policji, który prowadził względem jego osoby kontrolę drogową. Informacja owa była przekazana w sposób kategoriyczny.

Dyżurny KPP wezwał funkcjonariuszy przeprowadzających kontrolę zawiadamiającego, by przyjechali do K. celem wykonania badania stanu ich trzeźwości. Patrol w składzie (...) po przybyciu do budynku Komendy Powiatowej Policji w B. został zbadany alkometrem (w obecności A. M.). Policjanci byli trzeźwi. Wyniki badania zostały wpisane do książki badań stanu trzeźwości pod pozycjami 2702 i 2703.

(zeznania świadków: W. R. k. 37 odwrót, 12; S. K. k. 37-37 odwrót, 10; A. S. k. 7-8, 47 odwrót; notatka urzędowa k. 5)

A. S. w budynku KPP w B. wręczył A. M. pouczenie o przysługujących mu uprawnieniach procesowych, w szczególności o treści art. 54 § 7 kpsw. Kierujący m. odmówił podpisania potwierdzenia otrzymania powyższego pouczenia.

(zeznania świadków: A. S. k. 7-8, 47 odwrót; S. K. k. 37-37 odwrót, 10; potwierdzenie pouczenia k. 6; notatka urzędowa k. 5)

A. M. jest kawalerem nie posiadającym nikogo na utrzymaniu. Z zawodu jest (...). Prowadzi własną działalność gospodarczą o profilu (...), osiągając z tego tytułu miesięczny dochód w kwocie około 3.000 złotych netto.

(oświadczenie obwinionego A. M. k. 36)

Dotycząca A. M. informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego zawiera dane o popełnionych przez wskazaną osobę dwudziestu siedmiu wykroczeniach drogowych (w okresie od 8 sierpnia 2001 roku do 7 września 2016 roku) oraz czterech rozstrzygnięciach sądowych zapadłych w związku z popełnionymi przezeń wykroczeniami drogowymi.

(informacja o karalności za wykroczenia drogowe k. 15-16)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, za wyjątkiem wykroczenia polegającego na nie posiadaniu trójkąta ostrzegawczego i gaśnicy.

W trakcie wyjaśnień oświadczył, iż na K. w B. policjant S. powiedział, że go poucza. Obwiniony myślał, że to kończy sprawę, więc dziwi go skierowanie do sądu wniosku o jego ukaranie.

A. M. dodał, iż kontrolujący go policjant nie przedstawił się i nie podał przyczyny kontroli. Obwinionemu wydawało się, iż wyczuwa od owego funkcjonariusza alkohol i dlatego zadzwonił na policję z informacją o tym.

A. M. zaprzeczył, by którykolwiek z policjantów proponował mu przyjęcie mandatu. Zanegował również swe sprawstwo w zakresie nie sygnalizowania zamiaru skrętu w ulicę (...), jak również odnośnie nie stosowania się do poleceń funkcjonariusza i chodzenia po jezdni ulicy (...).

(wyjaśnienia obwinionego A. M. k. 36 odwrót)

Sąd zważył, co następuje :

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków – funkcjonariuszy Policji: S. K., A. S. i W. R., posiłkując się przy tym nieosobowymi źródłami dowodowymi, w tym notatką urzędową (k. 5).

Zeznania A. S. zostały ujawnione przez Sąd w trybie określonym przez przepis art. 75 § 4 kpsw (k. 47 odwrót). Sąd miał w tym względzie w szczególności na uwadze okoliczność, iż świadek ów przebywa na przedłużającym się zwolnieniu lekarskim (k. 45 odwrót).

Odnosząc się do oceny zeznań S. K. i A. S. - naocznych świadków zdarzenia będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, należy zwrócić uwagę, iż przedstawili oni przebieg zdarzenia z ich udziałem w sposób spójny i logiczny. Ich wypowiedzi w pełni korespondują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają (posiadają zatem przymiot wiarygodności). Z zeznań tych wyłania się jednoznaczny obraz zdarzenia, które miało miejsce na ich oczach. Zwrócić należy uwagę na fakt, iż świadkowie ci nie są w żaden sposób zainteresowani sposobem rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Nie ma bowiem między nimi a A. M. żadnego konfliktu. Brak jest zatem – w ocenie Sądu – racjonalnych powodów, które mogłyby przemawiać za tym, że obwiniony jest przez nich niesłusznie pomawiany o popełnienie przedmiotowych czynów.

Powyzsze uwagi odnieść należy także do W. R., pełniącego w dniu osądzanego zdarzenia funkcję dyżurnego KPP w B.. Z jednoznacznych i konsekwentnych wypowiedzi wskazanego świadka wynika ponad wszelką wątpliwość, że A. M. telefonicznie powiadomił dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w B. o stanie nietrzeźwości funkcjonariusza Policji, który prowadził względem jego osoby kontrolę drogową i informacja owa była przekazana w sposób kategoriyczny. W. R. zresztą podszedł do niej z pełną powagą, wzywając funkcjonariuszy z patrolu kontrolującego obwinionego do stawiennictwa w budynku KPP w B. celem zbadania stanu ich trzeźwości (który – jak się okazało – nie budził żadnych wątpliwości).

Wracając do zeznań S. K. i A. S., stwierdzić należy, iż wynika z nich, iż obwiniony, kierując m., nie sygnalizował zamiaru skrętu w prawo w ulicę (...) w B., zaś po zatrzymaniu owego pojazdu nie stosował się do poleceń osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego, czyli funkcjonariusza policji A. S., jak również wchodził na jezdnię ulicy (...) posiadającej status drogi publicznej (a zatem nie będącej w szczególności strefą zamieszkania). Przedmiotowy pojazd nie był nadto wyposażony w trójkąt ostrzegawczy i gaśnicę (czego akurat obwiniony nie kwestionował).

Podkreślić w tym miejscu należy, iż zeznania S. K. i A. S. w pełni korespondują z notatką urzędową (k. 5) oraz adnotacją uczynioną przez A. S. na dokumencie w postaci potwierdzenia pouczenia (k. 6). A. S. w budynku KPP w B. wręczył A. M. pouczenie o przysługujących mu uprawnieniach procesowych, w szczególności o treści art. 54 § 7 kpsw. Kierujący m. odmówił podpisania potwierdzenia otrzymania powyższego pouczenia. Na ów dokument właśnie (a raczej na nazwanie go pouczeniem) próbował powoływać się obwiniony (k. 36 odwrót), twierdząc, że skoro otrzymał pouczenie, „to sprawa się kończy”. Wydaje się, iż gdyby A. M. zapoznał się z wręczonym mu „pouczeniem”, to wiedziałby, czego ono dotyczyło. Odnosiło się ono bowiem do jego uprawnień procesowych, a nie używanego w powszechnym żargonie sformułowania, że „interwencja policji zakończyła się pouczeniem”. Wręczenie dokumentu znajdującego się na karcie 6 akt w sposób oczywisty nie kończyło sprawy, a co za tym idzie – zdziwienie obwinionego związane ze skierowaniem w stosunku do jego osoby wniosku o ukaranie do sądu jest niczym nie uzasadnione. Nic przecież nie stało na przeszkodzie, by A. M. podczas pobytu w nocy z 27. na 28. stycznia 2018 roku w budynku KPP w B. –

jeśli miałby jakiegokolwiek wątpliwości odnośnie swego statusu i zarzucanych mu wykroczeń – zapytał funkcjonariuszy policji o dalszy tok sprawy.

W tym stanie rzeczy, stwierdzić trzeba, iż w sprawie brak jest zatem jakichkolwiek powodów, które mogłyby podważyć wiarygodność twierdzeń A. S., S. K. i W. R., tym bardziej, iż zeznania te pozostają w korelacji ze wskazanymi powyżej dowodami nieosobowymi. Za ich wiarygodnością przemawiają również zasady logiki i doświadczenia życiowego, co – w ocenie Sądu – wynika z przedstawionych powyżej rozważań. Zupełnie niedorzecznym byłoby zachowanie A. S. i S. K., polegające na świadomym pomawianiu obwinionego o nie popełnione przezeń wykroczenia drogowe. W takiej sytuacji wskazani funkcjonariusze Policji narażaliby się przecież nie tylko na odpowiedzialność służbową, ale również – karną.

Na wiarę zasługują zabrane w sprawie nieosobowe źródła dowodowe, do których Sąd odwołał się w swych ustaleniach.

Brak jest natomiast przesłanek mogących stanowić podstawę do uznania za wiarygodne wyjaśnień obwinionego i świadka L. P. (jego narzeczonej podróżującej z nim w dniu zdarzenia), poza pewnymi twierdzeniami wskazanymi osób, które znalazły odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, a mianowicie odnośnie tego, iż w czasie i miejscu przedmiotowego zdarzenia A. M. kierował samochodem marki M.. Generalnie jednak twierdzenia A. M. i L. P. nie były miarodajnym źródłem ustaleń faktycznych czynionych w sprawie, gdyż nie znalazły potwierdzenia w zebranych dowodach, które w ocenie Sądu ze wskazanych powyżej przyczyn posiadają przymiot wiarygodności. Przeczą im nadto zasady logiki i doświadczenia życiowego. Stanowisko takie Sąd wywiódł w oparciu o wszechstronną analizę całego dostępnego materiału dowodowego, po przesłuchaniu obwinionego na rozprawie. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego stanowią jedynie uzewnętrznienie jego linii obrony, co może wiązać się z występującą u tegoż obawą przed utratą prawa jazdy (za osądzane wykroczenia uzyskać on może kilka lub kilkanaście punktów karnych).

Mając na względzie powyższe ustalenia, Sąd doszedł do przekonania, że A. M. należy przypisać:

a/ w miejsce zarzucanych mu czynów: I, II – popełnienie tego, że w dniu 27 stycznia 2018 r. o godzinie 23.50 na skrzyżowaniu ulic: (...) i (...) w B., województwo (...), na drodze publicznej, prowadząc samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...), wykonał manewr skrętu w prawo z ulicy (...) w ulicę (...), nie sygnalizując zamiaru zmiany kierunku jazdy, dopuszczając jednocześnie ów pojazd do jazdy, pomimo że pojazd nie był należycie zaopatrzony w wymagane urządzenia i przyrządy w postaci trójkąta ostrzegawczego i gaśnicy, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 97 kw i art. 96 § 1 pkt 5 kw;

b/ w miejsce zarzucanych mu czynów: III, IV – popełnienie tego, że w dniu 27 stycznia 2018 r. po godzinie 23.50 na ulicy (...) w B., województwo (...), na drodze publicznej, będąc kierującym pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...), nie stosował się do poleceń osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego i wysiadł z pojazdu, po czym jako pieszy wchodził na jezdnię w miejscu innym niż do tego wyznaczone, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92 § 1 kw i art. 97 kw;

c/ w miejsce zarzucanego mu czynu V – popełnienie tego, że w dniu 27 stycznia 2018 r. po godzinie 23.50 w B., województwo (...), chcąc wywołać niepotrzebną czynność, fałszywą informacją wprowadził w błąd Policję w ten sposób, że powiadomił dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w B. o stanie nietrzeźwości funkcjonariusza Policji, który prowadził względem jego osoby kontrolę drogową, czym spowodował niepotrzebną czynność, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 66 § 1 pkt 1 kw.

Co prawda oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionemu popełnienie pięciu wykroczeń: I - z art. 97 kw, II - z art. 96 § 1 pkt 5 kw, III – z art. 92 § 1 kw, IV – z art. 97 kw i V – z art. 66 § 1 kw, niemniej jednak poczynione w sprawie ustalenia faktyczne uprawniały Sąd do przyjęcia, że czyny: I i II stanowiły efekt jednej czynności wykonawczej sprawcy i popełnione zostały w tożsamym miejscu oraz czasie, a co za tym idzie – stanowiły jeden czyn zabroniony. Podobne rozumowanie odnieść należy do zarzucanych A. M. czynów: III oraz IV. Dlatego też po uczynieniu przez Sąd

stosownego pouczenia w trybie art. 399 § 1 kpk w zw. z art. 81 kpsw (k. 38), dokonano zmiany (w stosunku do wersji zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego) kwalifikacji prawnej i opisów czynów przypisanych obwinionemu.

Zgodnie z dyspozycją art. 22 ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 128), kierujący pojazdem jest obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru. Naruszenie owej dyspozycji uzasadnia przyjęcie, iż obwiniony wyczerpał dyspozycję art. 97 kw.

Z kolei w myśl § 11 ust. 1 pkt 13 i pkt 14 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 roku w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 2022), pojazd samochodowy wyposaża się w trójkąt ostrzegawczy i gaśnicę. Dopuszczenie przez A. M. kierowanej przez niego w dniu zdarzenia m. do ruchu nie wyposażonej w owe przyrządy skutkowało przyjęciem, iż obwiniony wyczerpał dyspozycję art. 96 § 1 pkt 5 kw.

Według natomiast art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani stosować się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli. Skoro A. M. nie stosował się do poleceń funkcjonariusza policji kontrolującego jego pojazd (wysiadając z m.), tym samym wypełnił dyspozycję art. 92 § 1 kw.

Z kolei w myśl art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, pieszy jest obowiązany korzystać z chodnika lub drogi (ścieżki) dla pieszych, a w razie ich braku – z pobocza. Pieszy idący po poboczu lub jezdni jest obowiązany iść lewą stroną drogi. Naruszenie wskazanych dyspozycji uzasadnia przyjęcie, iż obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 97 kw, wchodząc na jezdnię ulicy (...) w B. w miejscu innym niż do tego wyznaczone.

Wyczerpanie przez A. M. dyspozycji art. 66 § 1 pkt 1 kw sprowadziło się do tego, iż chcąc wywołać niepotrzebną czynność, fałszywą informacją wprowadził on w błąd Policję w ten sposób, że powiadomił dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w B. o stanie nietrzeźwości funkcjonariusza Policji, który prowadził względem jego osoby kontrolę drogową, czym spowodował niepotrzebną czynność. Poczynione w tym zakresie ustalenia wskazują jednoznacznie na to, iż „telefon wykonany” przez obwinionego do policji spowodowany był tylko chęcią przysporzenia kłopotów „czepiającemu się” go funkcjonariuszowi policji.

Podkreślić należy w tym miejscu, iż wykroczenia z art. 92 § 1 kw, art. 97 kw i z art. 96 § 1 pkt 5 kw mogą być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, co wynika z interpretacji treści tego przepisu w powiązaniu z dyspozycją art. 5 kw. Jeśli natomiast chodzi o czyn z art. 66 kw, to użycie w nim przez ustawodawcę znamienia chęci wywołania niepotrzebnej czynności i przekazania fałszywej informacji, wiąże się przyjęciem, iż owo wykroczenie popełnione może być jedynie umyślnie (jak miało to miejsce w analizowanym stanie faktycznym).

Zachowanie A. M. nosiło cechy zawinienia. Nic nie ograniczało bowiem swobody obwinionego w zakresie dania posłuchu normie prawnej. W niniejszej sprawie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające jego winę.

Przy wymiarze kary na korzyść obwinionego poczytano prowadzenie przezeń w miarę ustabilizowanego trybu życia.

Istotną okolicznością obciążającą sprawcę było naruszenie przezeń skodyfikowanych zasad obowiązujących w ruchu drogowym. Na niekorzyść obwinionego przemawiało również to, iż w przeszłości był on karany wielokrotnie za dopuszczenie się wykroczeń drogowych (istotna jest w tej mierze treść przepisu art. 46 § 1 i 2 kw określającego kwestię zatarcia ukarania), w tym podobnych do osądzanych w niniejszej sprawie (k. 15-16). Nie bez znaczenia z omawianego punktu widzenia było także to, iż tego rodzaju zdarzenia, jak przedmiotowe, są zjawiskiem powszechnym na obszarze właściwości tutejszego Sądu i na terenie kraju, co z pewnością jest faktem znanym obwinionemu. Tego rodzaju kierowcy, jak A. M., stanowią bowiem istotne i realne zagrożenie zarówno dla porządku obowiązującego w ruchu drogowym, jak również dla innych uczestników ruchu drogowego.

W ocenie Sądu czyny, jakich dopuścił się obwiniony, cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Popelniając je A. M. naruszył skodyfikowane zasady porządku obowiązujące w ruchu drogowym. W przekonaniu Sądu obwiniony powinien mieć świadomość tego, jak duże zagrożenie dla ładu społecznego stanowi zachowanie, jakiego się dopuścił. W ocenie Sądu porządek i bezpieczeństwo na drogach w niemałym stopniu zależą od stosowania właściwej represji, która powinna stanowić jeden z istotnych elementów zwalczania wykroczeń drogowych i zapobiegania im. Zachowaniem swym sprawca okazał bowiem rażące lekceważenie obowiązujących w ruchu drogowym zasad porządku.

Przy uwzględnieniu wskazanych faktów, Sąd wyraża przekonanie, iż wymierzona obwinionemu kara grzywny (na poziomie bliższym dolnej granicy ustawowego zagrożenia) spełni swe zadania w zakresie oddziaływania zapobiegawczego i wychowawczego względem niego oraz uczyni zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podstawą obciążenia A. M. kosztami sądowymi (które tworzą wydatki w postaci zryczałtowanej - 100 złotych) był art. 118 § 1 i 3 kpsw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Wysokość opłaty określono w oparciu o art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zmianami).